

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Cdo/1/2026                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 4122203292                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 24.06.2026                     |
| Meno a priezvisko:         | Mgr. Renáta Gavalcová          |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2026:4122203292.2 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L., narodeného XY., podnikateľ podnikajúci pod obchodným menom L. zastúpeného advokátom JUDr. Norbertom Kálmánom, Nitra, Sv. Beňadika 30/B, proti žalovanému Mestu Nitra, Nitra, Štefánikova trieda 60, IČO: 00308307, o žalobe na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 8C/93/2013 a sp. zn. 12C/285/2010, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 12C/21/2022, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 30. októbra 2024 sp. zn. 5Co/64/2023, takto

### rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením z 22. decembra 2022, č. k. 12C/21/2022-177 v spojení s dopĺňacím uznesením z 08. augusta 2023, č. k. 12C/21/2022-214 odmietol žalobu na obnovu konania (výrok I.), zamietol návrh na odloženie vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 8C/93/2013-360 zo dňa 07. 12. 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 12Co/83/2019-421 zo dňa 06. 10. 2020 (výrok II.), odmietol žalobu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 12C/285/2010 (výrok III.), zamietol návrh na odloženie vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu č. k. 12C/285/2010-305 zo dňa 14. 10. 2019 (výrok IV.). Žalovanému súd náhradu trov konania nepriznal (výrok V.).

1.1. Súd prvej inštancie po preskúmaní obsahu spisu a pripojeného spisu 8C/93/2013 dospel k záveru, že sú dané dôvody na odmietnutie žaloby na obnovu konania. Žalobca sa domáha obnovy konania sp. zn. 8C/93/2013 o zaplatenie sumy 164.324,16 eura s príslušenstvom, v ktorom súd rozsudkom č. k. 8C/93/2013-360 zo dňa 07. 12. 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 12Co/83/2019-421 zo dňa 06. 10. 2020 zaviazal žalovaného (v tomto konaní žalobcu) zaplatiť žalobcovi (v tomto konaní žalovaného) sumu 164.324,16 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 16. 03. 2013 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol a priznal žalovanému (tam žalobcovi) nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Predmetom konania bol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľnosti (parcely

registra „C“ parc. č. 4644 - ostatné plochy o výmere 4.757 m<sup>2</sup> v kat. úz. I.) žalovaným bez právneho dôvodu za obdobie od 26. 10. 2010 do 26. 10. 2012, ktorých vlastníkom v rozhodnom období bol žalobca. Vo vzťahu k predmetnej nehnuteľnosti bola medzi žalobcom ako prenajímateľom a žalovaným ako nájomcom uzatvorená nájomná zmluva (24. 10. 2001), od ktorej žalobca platne odstúpil (v roku 2006), žalovaný nehnuteľnosť aj naďalej užíval. Žalobca spochybňoval vlastnícke právo žalovaného k predmetnému pozemku už v pôvodnom konaní. Vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti bolo predmetom viacerých konaní na súde prvej inštancie (konanie sp. zn. 10C/18/2012 o neplatnosť zámennej zmluvy zo dňa 29. 04. 1992 medzi Rímskokatolíckou cirkvou a Mestom Nitra, pričom žalobu podali žalobkyne F. zastúpené D. žaloba bola zamietnutá; konanie sp. zn. 25C/185/2011 o určenie rozsahu dedičstva podaná žalobkyňami F. B. a D.. P. B., zastúpené D.. J. Q. proti žalovaným 1/ Rímskokatolícka cirkev, 2/ Mesto Nitra, za účasti vedľajšieho účastníka EURO CITY PARK, a.s., predmetom ktorého bola aj sporná nehnuteľnosť, žaloba bola zamietnutá; konanie sp. zn. 18C/65/2011, predmetom ktorého bolo negatívne určenie vlastníctva žalobcu aj k spornej nehnuteľnosti, žaloba bola zamietnutá; konanie sp. zn. 25C/185/2010 o vypratanie sporného pozemku žalovaným, v ktorom bola taktiež ustálená otázka vlastníckeho práva žalobcu k spornej nehnuteľnosti, žalobe bolo vyhovené; napokon aj konanie sp. zn. 12C/285/2010, v ktorom súd priznal žalobcovi Mesto Nitra voči žalovanému - D.. J. Q. o žalobe nárok na bezdôvodné obohatenie za užívanie spornej nehnuteľnosti za obdobie 02. 09. 2008 do 02. 09. 2010).

1.2. Vo vzťahu k objektívnej trojročnej lehote súd konštatoval, že táto bola zachovaná. Napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 21. 10. 2020, žalobca podal žalobu na obnovu konania dňa 23. 03. 2022. Vo vzťahu k subjektívnej lehote súd konštatoval, že žalobca nepreukázal, že táto lehota bola splnená. Žalobca za rozhodný okamih pre začatie plynutia trojmesačnej subjektívnej lehoty označil doručenie podľa neho podstatného dôkazu (kúpnu zmluvu) anonymným odosielateľom do jeho poštovej schránky, na základe čoho začal získavať ďalšie dôkazy na Mestskom úrade v Nitre a v štátnych archívoch. Túto skutočnosť žiadnym spôsobom nepreukázal. Rovnako ďalej na podporu tvrdenia o zachovaní lehoty uvádzal, že ním uvedený časový sled, obdobie, kedy sa k novým dôkazom dopátral, vedia potvrdiť pracovníci inštitúcií, kde dokumenty získal. Skutočností, že žiadal o vydanie dokumentov a informácií na príslušných úradoch sú preukázané pripojenými písomnými žiadosťami, avšak sami o sebe nepreukazujú začatie plynutia subjektívnej lehoty. Keďže súd prvej inštancie nemal preukázané zachovanie subjektívnej lehoty na podanie žaloby o obnovu konania, (teda kedy začala táto lehota plynúť), žalobu odmietol. Vo vzťahu k návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí súd prvej inštancie konštatoval, že po prijatí záveru o dôvodoch na odmietnutie žaloby na obnovu konania nie je dôvodné takémuto návrhu vyhovieť. Zároveň súd poukázal na to, že len samotná skutočnosť, že prebieha exekúcia na základe napadnutého rozhodnutia (bez bližšieho uvedenia skutkových tvrdení o situácii strany sporu, ktorá žiada o odklad vykonateľnosti a konkrétnych dopadoch takejto exekúcie na stranu sporu), nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa, ktorý predpokladá zákonné ustanovenie (§ 412 ods. 1 CSP), nakoľko aplikujúc takýto výklad by každá prebiehajúca exekúcia bola dôvodom na odklad vykonateľnosti. Súd prvej inštancie nemal preukázané zachovanie subjektívnej lehoty na podanie žaloby o obnovu konania, (teda kedy začala táto lehota plynúť), žalobu aj vo vzťahu ku konaniu vedenému pod sp. zn. 12C/285/2010 bolo potrebné odmietnuť.

1.3. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov podľa pomeru jej úspechu vo veci. Vzhľadom k odmietnutiu žaloby by mal nárok na náhradu trov konania žalovaný. Keďže žalovaný nevykonával v konaní žiaden úkon (súd mu v zmysle § 413 ods. 2 CSP žalobu nedoručoval), a teda mu žiadne trovy vzniknúť nemohli, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalobcu, uznesením z 30. októbra 2024 sp. zn. 5Co/64/2023 potvrdil napadnuté uznesenie v spojení s doplniacim uznesením súdu prvej inštancie a žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd konštatoval vecnú správnosť záverov prijatých súdom prvej inštancie týkajúcich sa nepreukázania zachovania subjektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania žalobcom. Súd prvej inštancie teda postupoval správne, keď žalobu ako podanú oneskorene odmietol. Žalobca preukázanie trojmesačnej subjektívnej lehoty odôvodňoval anonymnou listovou zásielkou, ktorá sa do jeho dispozície dostala dňa 10. 01. 2022, a na základe ktorej začal získavať dôkazy preukazujúce dôvodnosť obnovy

konania, a to v mesiacoch január až marec roku 2022, pričom tento časový sled mali potvrdiť pracovníci inštitúcií, kde dokumenty získal. Odvolací súd však v zhode so súdom prvej inštancie nepovažuje uvedené tvrdenia žalobcu o získaní vedomosti o nových skutočnostiach z anonymnej zásielky za preukázané. Z pohľadu odvolacieho súdu žalobca nepreukázal, že fotokópia obálky, ktorá mala započat' u žalobcu vedomosť o nových skutočnostiach, bola skutočnosťou, ktorá skutočnosť včasného podania žaloby osvedčovala konzistentne a hodnoverne. Otázkou bolo, kto a prečo mal motiváciu zasielať anonymnú zásielku. Odvolací súd nevyčíta žalobcovi, že také tvrdenia neprodukoval. Len poukazuje na to, že pokiaľ tvrdenia, že „niekto“ anonymne poslal žalobcovi podľa neho relevantné informácie a ten niekto mal byť niekto iný ako žalobca, potom sa pre hodnovernosť žiadalo také alebo iné súvislosti súdu predostrieť. Odvolací súd opakuje, že takú povinnosť žalobca nemal. Konštatuje len, že ak tak žalobca nespravil, nebolo možné sa k záveru o tom, že sa bez svojej viny dozvedel o „nových“ skutočnostiach, prikloniť a im aj uveriť. Žalobca ani v podanom odvolaní (po dôvodoch uvedených v uznesení súdu prvej inštancie v napadnutom uznesení v znení doplniaceho uznesenia) nepreukázal, že by v jeho prípade došlo k zachovaniu subjektívnej trojmesečnej lehoty. Skutočnosti, resp. dokumenty príslušných inštitúcií, či iné úradné potvrdenia predložené žalobcom nepreukazujú okamih, keď sa žalobca mohol dozvedieť o dôvodoch obnovy konania, t. j. začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Anonymnej listovej zásielke, vrátane žalobcom doložených dokumentov teda nie je možné v predmetnej skutkovej veci pripisovať relevantný charakter.

2.2. Žaloba na obnovu konania v predmetnej veci smerovala voči konaniam, kde predmetom sporu bol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľností žalobcom (pôvodne žalovaným) bez právneho dôvodu, pričom vlastníkom daných nehnuteľností bol v rozhodnom čase žalovaný (pôvodne žalobca). Také skutkové zistenia boli súdom v pôvodnom konaní učinené. Dôvodom na obnovu konania sú podľa žalobcu dokumenty spochybňujúce vlastnícke právo žalovaného k nehnuteľnostiam, avšak rovnako ako uviedol súd prvej inštancie, otázka vlastníckeho práva žalovaného k nehnuteľnostiam už bola ustálená v konaní vedenom pred súdom prvej inštancie pod sp. zn. 25C/185/2010, pričom išlo o právoplatné rozhodnutie súdu. Uvedené vyplýva aj z iných už právoplatne skončených konaní. Odvolací súd preto aj v zmysle zachovania právnej istoty nepovažoval dôvody uvádzané v žalobe na obnovu konania ako aj v podanom odvolaní žalobcu v danej veci za relevantné. Koniec koncov, žalobou na obnovu konania žalobca v tomto konaní mienil zvrátiť záver súdu v pôvodnom konaní o vlastníctve k veci, avšak v tomto konaní netvrdil existenciu konania alebo rozsudku, ktorý by iný záver o vlastníctve dokazoval. Odvolací súd teda uvádza, že predmetom sporu v pôvodných konaniach bolo vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom na základe predložených argumentov v rozhodnom čase bolo vlastnícke právo žalovaného (resp. v tom čase žalobcu) ustálené. Z pohľadu otázky, či by mohlo obnovené konanie priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre žalobcu odvolací súd konštatuje, že z pohľadu tvrdených skutočností žalobcom to pre odvolací súd nevypĺyvalo. Žalobca netvrdil existenciu inej osoby (odlišnej od Mesta Nitra), ktorá mala mať v rozhodnom čase vlastníctvo a zároveň, ktorá by sa ho aj úspešne dovolala. Súd prvej inštancie zároveň aj správne posúdil návrh žalobcu na odloženie vykonateľnosti ním uvedených rozhodnutí, keď návrh zamietol z dôvodu, že žalobca nepreukázal dôvody hodného osobitného zreteľa v zmysle § 412 ods. 1 CSP. Poukazujúc na vyššie uvedené dôvody odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nebolo dôvodné, preto napadnuté uznesenie súd prvej inštancie ako vecne správne potvrdil s poukazom na § 387 ods. 1 CSP.

2.3. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne úspešnému žalovanému voči procesne neúspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP.

3.1. Dovolateľ uvádza, že nemôže preukázať, že sa nemohol dozvedieť o existencii predložených a v konaní nevykonaných dôkazov z dôvodov absencie vedomosti o ich existencii skôr ako to tvrdí, a preukazuje to spôsobom, ktorý súdy prvej inštancie a odvolací súd považujú za nedostatočný, nakoľko ide o dôkazy nie verejne dostupné, čo aj súdy nevytýkajú a netvrdia. Dovolaním napadnuté rozhodnutie KS Nitra tento (odvolací) súd odôvodnil v skutočnosti názorom, že žalobca mal povinnosť preukázať nielen kedy sa o existencii dôkazov s potenciálom privodiť žalobcovi priaznivý výsledok v spore dozvedel, ale aj že sa o existencii takýchto dôkazov nemohol dozvedieť skôr. V súvislosti s vyššie

uvedeným záverom dovolateľ uvádza, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí neodôvodnil svoj záver, na základe ktorého má za to, že : a) Dovolateľ sa mohol dozvedieť o dôvode obnovy skôr, alebo b) Dovolateľ sa dozvedel o dôvode obnovy skôr a v dôsledku uvedeného nesplnil dovolateľ lehotu podľa § 403 ods. 1 CSP. Odmietnutie žaloby o obnovu konania z dôvodov tak ako to uviedol KS považuje dovolateľ za vadu zmätočnosti rozhodnutia podľa § 420 písm. f) CSP, keď vyžadovaním produkovania nevykonateľných dôkazov od žalobcu súd postupoval procesne nesprávne a znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.2. Dovolateľ navrhuje, aby dovolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým uznesením krajského súdu a žiada, aby uznesenie krajského súdu bolo vecne správne potvrdené, a teda aby najvyšší súd dovolanie zamietol ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

8.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

9. Pretože dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu, dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa

záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), a či je zachované právo dovolateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

10. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 zo dňa 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

11. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, najmä to, že nemôže preukázať, že sa nemohol dozvedieť o existencii predložených a v konaní nevykonaných dôkazov z dôvodov absencie vedomosti o ich existencii skôr ako to tvrdí, a preukazuje to spôsobom, ktorý súdy prvej inštancie a odvolací považujú za nedostatočný.

12. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením uznesenia súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejmé právne úvahy odvolacieho aj okresného súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom uviedli, čo je predmetom konania, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzali, ako ich vyhodnotili, jasne a zrozumiteľne vysvetlili, ktoré skutočnosti vzali za preukázané, teda z akého skutkového stavu veci vychádzali, ktoré ustanovenia zákona aplikovali a ako vec právne posúdili a zároveň sa vysporiadali s podstatnými vyjadreniami a námietkami strán konania.

12.1. Odvolací súd konštatoval vecnú správnosť záverov prijatých súdom prvej inštancie týkajúcich sa nepreukázania zachovania subjektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania žalobcom. Odvolací súd dôvodil, že „Žalobca preukázanie trojmesačnej subjektívnej lehoty odôvodňoval anonymnou listovou zásielkou, ktorá sa do jeho dispozície dostala dňa 10. 01. 2022 a na základe ktorej začal získavať dôkazy preukazujúce dôvodnosť obnovy konania, a to v mesiacoch január až marec roku 2022, pričom tento časový sled mali potvrdiť pracovníci inštitúcií, kde dokumenty získal. Odvolací súd však v zhode so súdom prvej inštancie nepovažuje uvedené tvrdenia žalobcu o získaní vedomosti o nových skutočnostiach z anonymnej zásielky za preukázané.“ Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca nepreukázal, že fotokópia obálky, ktorá mala započat' u žalobcu vedomosť o nových skutočnostiach, bola skutočnosťou, ktorá skutočnosť včasného podania žaloby osvedčovala konzistentne a hodnoverne.

12.2. Odvolací súd spolu so súdom prvej inštancie teda relevantným spôsobom vyhodnotili, že skutočnosť, resp. dokumenty príslušných inštitúcií, či iné úradné potvrdenia predložené žalobcom nepreukazujú okamih, keď sa žalobca mohol dozvedieť o dôvodoch obnovy konania, t. j. začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty.

13. K námietkam dovolateľa týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán významnými pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

14. Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z charakteru dovolacieho konania vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva a dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch nižšej inštancie. To akým spôsobom súd vykonáva a vyhodnocuje jednotlivé dôkazy, na ktoré prihliadne a v akej miere, je vždy vecou konajúceho súdu. Dovolaním sa nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolateľom tvrdené nesprávne hodnotenie dôkazov nie je preto spôsobilé založiť bez ďalšieho zmatečnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd v posudzovanom spore nezistil v postupe súdu nižšej inštancie pochybenia alebo vady v procese dokazovania a jeho hodnotenia, predstavujúce porušenie práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie.

15. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúca z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarčinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov však nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Porušením práva na spravodlivý proces nie je pritom iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany sporu.

16. To, že dovolateľ so skutkovými závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasil a nestotožnil sa s nimi, nemôže samo osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívnym uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobca preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil,

aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

17.1. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Žalobca preto neopodstatnene namieta existenciu tejto vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

18. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

19. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.